

[Tommy Dinesen]

dre gjort udmærket – og dér var det på grund af tavshedspligten fantastisk svært at komme ud med de ting, jeg vidste var undervejs. Dér mener SF at der er nogle problemer, og det vil vi komme tilbage til på et senere tidspunkt, for tavshedspligten betyder reelt, at man kan straffes, hvis man oplyser noget, og det synes vi i hvert fald er for meget.

Jeg synes, at hr. Erling Olsens gennemgang af baggrunden for, at man har offentlige repræsentanter, var meget fin, så derfor vil jeg slutte nu og tilslutte mig hr. Erling Olsen.

Addi Andersen (CD):

Sigtet med Fremskridtspartiets forslag er at afskaffe kravet om, at der i bestyrelser for banker, sparekasser, andelskasser og realkreditinstitutter skal sidde en repræsentant udpeget af ministeren. Reglerne om en offentlig repræsentant i bestyrelsen for ovennævnte pengeinstitutter og realkreditinstitutter blev indført i begyndelsen af 1970'erne. Repræsentanten skulle særligt varetage samfundsmæssige interesser, men ellers fungere på lige fod med de øvrige bestyrelsesmedlemmer.

Under udvalgsarbejdet vil Centrum-Demokraterne prøve at få belyst den offentlige repræsentants rolle. Et spørgsmål, som vi måske kan få svar på, er, om man har tænkt på de kommunalt udpegede repræsentanter; skal de også omfattes af loven?

CD ser frem til et godt og grundigt udvalgsarbejde. Vi gik også i 1974 ind for loven om offentlig repræsentation i bestyrelser for pengeinstitutter, men det er mange år siden, så det er måske på tide, at man ser på, om den har fungeret godt.

Lone Dybkjær (RV):

Det Radikale Venstre kan ikke støtte det fremsatte forslag, og jeg vil gerne knytte mig til den argumentation, den socialdemokratiske ordfører, hr. Erling Olsen, fremlagde for, at der skal være offentlige repræsentanter i banker, kreditinstitutter m.v.

Vi er også tilhængere af, at man udvider den offentlige repræsentation i forsikringsselskaber, og jeg synes godt, man kunne diskutere, om den offentlige repræsentation også skulle være til stede i pensionskasserne. Her ville begrundelsen naturligvis ikke være den samme som den, hr. Erling Olsen kom med, men snarere

at såvel pensionskasser, forsikringsselskaber, kreditinstitutter som banker er så store finansielle enheder og påvirker det danske samfunds økonomi så meget, at det kan være rimeligt, at der er en offentlig repræsentation. Det er derfor efter min opfattelse ikke længere naturligt, at man kun har begrænset den til bankvirksomhed og kreditinstitutvirksomhed; der er meget god basis for, at man udvider den, og eftersom der efterhånden også er mulighed for, at flere selskaber selvfølgelig med visse vandtætte skotter kan drive forskellige former for virksomhed, taler det yderligere for, at man får en samfundsmæssig indsigt i det.

Vi er altså tilhængere af, at der er en samfundsmæssig indsigt i disse meget store selskaber af finansiell art. Vi er også tilhængere af, at man under en eller anden form får diskuteret, hvad det er for specielle hensyn, der skal varetages, for det er rigtigt nok, at man som offentlig repræsentant i banker og andre tilsvarende steder sidder med et almindeligt bestyrelsesansvar, men alligevel ligger der det særlige lidt udefinerbare ansvar, der består i, at man på en eller anden måde skal varetage det danske samfunds mere eller mindre veldefinerede interesser. Jeg ved ikke, om det kan klares med en arbejdsbeskrivelse, men man kunne måske forestille sig, at ministeren tog initiativ til, at der blev afholdt seminarer eller diskussioner om, hvad man egentlig forestiller sig at disse offentlige repræsentanters virksomhed skal være, hvor disse repræsentanter faktisk også kunne udveksle erfaringer, og her tænker jeg naturligvis ikke på erfaringer med personer, men med tavshedspligt eller den type ting. Der findes alle mulige andre steder i erhvervslivet faggrupper, og hvorfor skulle man så ikke også nedsætte en faggruppe inden for dette område? Det vil jeg i hvert fald godt bede ministeren forholde sig til, om ikke nødvendigvis i dag så i forbindelse med udvalgsarbejdet.

Vi afviser altså forslaget, men vil gerne bruge anledningen til at udvide den eksisterende repræsentation i de finansielle institutioner taget i meget bred forstand. Så man kan altså sige, at fru Kirsten Jacobsen opnår nogenlunde det modsatte af, hvad fru Kirsten Jacobsen gerne ville med sit forslag, nemlig at der sker ikke en indskrænkning, men en udvidelse. Sådan må jeg i hvert fald forstå antallet af mandater i Folketinget i øjeblikket.